## Nõrkujatest ehk taevaskäijatest ehk õnnistegijalastest.[1]

Rumal ja kõhvatu taevaskäijate kullamine kakas eskile Kääwnwaal, Kääne-Nigula kihelkonnas peal ja oli seal kuld küll. Sealt läks ta kihula ja näitas ennast weel kullemaste. Sallina kubi mangu walitsus tegi temale seal aga korraga otsa peale. Aga ta jäi ometigi salajase idanemi ja kakasid petsiwad Kullamaa = Risti- ja Haggeri kihelkonnas sellesama asjaga meeste peale, mis sealt maanurgast Vigala, sealt Viljandi Jaani (Suure Jaani), Paltsama ja wiimaks Laiuse kihelkonda läks. –

Mis need sinatsed petsiwad ja rumala rahwa eksitajad ning segajad kohiseswad, oli nende juures pea üks ja seesama jamps, ning rääkisiwad kõik ühtemoodi, sest et üks teise käest seda õppinud wõtnud ja pärandas. Nemad ütlesiwad endid

[1] Eliches kihelkonnas pruugiti: ühke, teises teist nime.



taewas käiwat, kui magama jäämat ja kõiwad seal ning taguni põrgupõhja sõnumid; ütlesiwad endid surnalat ja ülesteajat ja kes teab, mis muud weel kuulnud ja näinud; rääkisiwad mustast ja walgest maast, mis teises ilmas pidi olema; keelasiwad punast riiet ära ning käskisiwad aina walgeid kanda; ütlesiwad ühe muusta, teise walge maa jees olewat ja rääkisiwad weel paljust muud alpi jutte.

Üks nurjatu inimene, kes nooreste põlwest kõige kurja peale kaeinud, kes kõige keelatud ja häbemata töö peale õppinud, keda Soeru-Jaaniks nimetati, oli kuulda saanud, et Sallina maal, Vigala kihelkonnas üks nõrkuja laps oli, kellest imet räägiti. Kõik, kes teda waatamas käisiwad, ülistiwad temale palju audeid. Arwas siis Jaan endale selleseama kuju ja pettuseja head saawat. Sellepärast õpetas tema oma kasvandikku Kadrit, kes kolme-teistkümne aastane ja kõigilt üks nurjatu loom oli, selleseama ameti peale, mida nõrkuja Vigalas pruukis. See kuju sundis